# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 42962**

гр. София, 03.11.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ралица Рачкова**

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **9480** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. З. Ж., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ет. 6, ап. 22, подадена чрез адв. М. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2556411 от 11.07.2026 г., издадена от Е. Е. В., младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Със заповедта на основание чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“.

В жалбата се поддържа, че заповедта е немотивирана, постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и при неизяснена фактическа обстановка. Оспорва се наличието на законовите предпоставки за прилагане на мярката. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на разноските по делото.

В писмените бележки жалбоподателят, чрез адв. В., доразвива възражението за нарушение на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Според него позоваването на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП не е достатъчно, тъй като разпоредбата препраща към няколко различни административнонаказателни състава. Твърди, че в заповедта не е посочена санкционната норма, която обосновава отнемането на СУМПС, а съдът не може да замества административния орган при определяне на правната квалификация. Поддържа също, че липсва дата на нарушението и няма изрично препращане към съдържанието на АУАН, поради което деянието не е

индивидуализирано и съдебната проверка е възпрепятствана. Претендира сторено по делото разноски, включително платеното адвокатско възнаграждение от 800 евро.
В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., която поддържа жалбата.
Ответникът - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание. В представените писмени бележки, чрез юрк. К., оспорва жалбата. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и при установени материалноправни предпоставки. Позовава се на описанието на маневрите и на доказателствената сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП. Счита, че поведението представлява използване на пътя за други цели извън превоза на хора и товари и че мярката съответства на целта на закона. Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.
С. градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.
Административен съд - София-град, Трето отделение, 20 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
На 11.07.2026 г. срещу М. З. Ж. е съставен Акт за установяване на административно нарушение, серия GA № 5678761, в който е посочено, че на 11.07.2026 г., около 01:30 ч., в [населено място] жалбоподателят управлява собствения си мотоциклет „Я. ХП 500“, с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица], в посока от [улица]към [улица]. На кръстовището с [улица], при десен завой в посока [улица], водачът извършва резки маневри и рязко увеличава скоростта, като преднамерено предизвиква поднасяне на мотоциклета и загуба на сцепление на задната му гума. Отразено е, че настилката е суха и незапрашена, а водачът е сам. Поведението е квалифицирано като нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Актът е съставен по данни на свидетелите очевидци Ж. И. Л. и С. П. Ц. и въз основа на приложена докладна записка. Подписан е от актосъставителя, свидетелите и от жалбоподателя без възражения. Препис от акта е връчен на жалбоподателя на 11.07.2026 г.
В приложената и приета по делото докладната записка от 11.07.2026 г. е посочено, че при потегляне от светофара на кръстовището на [улица]и [улица]и последващ десен завой към [улица]мотоциклетистът извършил резки маневри и ускорявал рязко, като предизвиквал загуба на сцепление на задната гума. Описано е поднасяне три-четири пъти в двете посоки. Изрично е отбелязано, че настилката била суха и незапрашена, без разливи на смазочни материали или гориво. Полицейските органи спрели мотоциклета с рег. [рег.номер на МПС] на кръстовището на [улица]и [улица], установили самоличността на водача и уведомили оперативната дежурна част. На място пристигнал екип на отдел „Пътна полиция“ за вземане на отношение по компетентност.
Въз основа на така установено е Заповед № GPAM-2556411 от 11.07.2026 г. на младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която спрямо оспорващия е приложена оспорената принудителна административна мярка. В заповедта органът изрично се позовава на съставения АУАН, серия GA № 5678761. Възпроизведено е фактическото описание на управлението, включително мястото, посоката на движение, конкретните маневри, преднамереното предизвикване на поднасяне и състоянието на настилката. Посочено е нарушението на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. В разпоредителната част изрично е записано, че временното отнемане на СУМПС се прилага на водач, извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца. Заповедта е връчена на 11.07.2026 г., а жалбата е подадена до Административен съд – София-град на 23.07.2026 г.
Към административната преписка е приложена справка от АИС „КАТ - Регистрация“, от която се

установява, че мотоциклетът с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя. По преписката са представени и Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат принудителни административни мерки, както и Заповед № 513з-9673 от 13.09.2024 г. за преназначаване на Е. Е. В. на длъжност младши автоконтрольор I степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Приложена е и кадрова заповед относно актосъставителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Компетентен да разгледа спора е Административен съд - София-град с оглед постоянния адрес на жалбоподателя и чл. 133, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК. По силата на чл. 170, ал. 1 АПК административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в заповедта, и изпълнението на законовите изисквания за нейното издаване.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мерките от процесния вид се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно компетентността им или от оправомощени от тях длъжностни лица. С т. 1.3 от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. С т. 1 от Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да прилагат с мотивирана заповед мерките по чл. 171, т. 1 ЗДвП.

Процесната заповед е издадена от Е. Е. В. на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената по делото заповед № 513з-9673 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Неоснователно е възражението за липса на мотиви и правна квалификация. Заповедта е в писмена форма, съдържа данни за издателя и адресата, конкретно описание на поведението, разпоредителна част, подпис и указания за оспорване. В нея са посочени както нарушената забрана на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, така и правното основание за мярката - чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП. Освен това в разпоредителната част изрично е посочено, че е извършено нарушение на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП. Ето защо твърдението, че органът не е конкретизирал кой от съставите, към които препраща нормата за ПАМ, е приложим, не съответства на съдържанието на акта. В случая описаното използване на пътя за други цели, извън неговото предназначение, еднозначно сочи приложената хипотеза на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП.

Неоснователно е и възражението, че липсата на самостоятелно изписана дата на нарушението в обстоятелствената част прави заповедта немотивирана. Датата на деянието е съществена за индивидуализирането му и не може поначало да се извежда само от датата на издаване на заповедта. В настоящия случай обаче органът изрично препраща към АУАН, серия GA № 5678761, и е възпроизвел фактическите му констатации. Следователно е налице конкретно и проверимо препращане към определен документ, който е неразделна част от административната преписка по издаване на оспорения акт. В случая в посочения АУАН изрично е вписано, че деянието е извършено на 11.07.2026 г., около 01:30 ч. Този акт е съставен и връчен на

жалбоподателя на същата дата и не съществува неяснота кое конкретно деяние е послужило за прилагане на мярката. Съобразно разрешението по Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд мотивите могат да се съдържат и в друг документ от административната преписка, към който органът препраща. Ето защо правото на защита на жалбоподателя и възможността за оспорване на заповедта пред съда не са ограничени.
При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Преди постановяването ѝ са били събрани данни за поведението на водача чрез непосредствените възприятия на полицейските служители, отразени в докладната записка и в АУАН. Последният е съставен в присъствието на посочените очевидци и е предявен на жалбоподателя. Фактите, на които се основава мярката, са конкретизирани преди издаване на заповедта и са били достъпни за адресата.
Предвид изложеното оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, като същата съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.
Налице са и материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Според нормата на чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП временно се отнема СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца, при извършено нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП. Последната разпоредба обхваща и използването на пътищата, отворени за обществено ползване, за цели извън тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Съответната забрана за водача е установена в чл. 104б, т. 2 ЗДвП и същата изрично е посочена в заповедта. За да се приложи оспорената ПАМ е необходимо да се докаже конкретно управление, чрез което пътят, отворен за обществено ползване, преднамерено е използван за друга цел. Само рязкото ускоряване или единичната загуба на сцепление, без други установени обстоятелства, не са достатъчни за такъв извод.
В настоящия случай обаче установеното поведение надхвърля обикновено ускоряване и случайно поднасяне. В докладната записка са описани последователни резки маневри, рязко увеличаване на скоростта и неколкократно поднасяне в двете посоки, предизвикано от действията на водача. Посочени са конкретните условия на пътя - суха и незапрашена настилка, без гориво и смазочни материали върху нея. Именно съвкупността на тези обстоятелства, а не само употребата на думата „дрифт“, обосновава преднамереното отклоняване на управлението от нормалното придвижване. Докладната записка изхожда от служител, който е възприел поведението лично, описал е мястото, последователността на действията, условията на настилката и последвалото спиране на мотоциклета. Същият е вписан като очевидец и е подписал АУАН наред с втория служител, присъствал при установяване на нарушението, а установеният водач е подписал акта без възражения.
По силата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по закона имат доказателствена сила до доказване на противното. В настоящия случай не са представени насрещни доказателства, които да оборят установеното от органа. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че безспорно се потвърждава установеното целенасочено предизвикване на поднасяне, а не случайното му настъпване при неблагоприятни условия. Следователно административният орган е изпълнил доказателствената си тежест по чл. 170, ал. 1 АПК. Установени са качеството на водач на жалбоподателя, управлението на конкретния мотоциклет по отворен за обществено ползване градски път и описаното преднамерено използване на този път извън предназначението му. Тези факти обосновават приложението на чл. 171, т. 1, б. з), дд) във връзка с чл. 175а, ал. 1 и чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.
Заповедта съответства и на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 22 ЗАНН служат за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за предотвратяване или отстраняване на вредните им последици. Временното отнемане на СУМПС ограничава

възможността за непосредствено повторение на установения нерегламентиран начин на управление до решаване на въпроса за отговорността. Прилагането му непосредствено след установяване на поведението осигурява целта на мярката, а именно защитата на безопасността на движението.
Спазен е принципът на съразмерност по чл. 6 АПК. Описаното многократно предизвикване на загуба на сцепление в градски условия създава конкретен риск за сигурността на движението. Липсата на настъпило произшествие или имуществени вреди не премахва необходимостта от предотвратяване на този риск.
По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че не се установява нито едно от основанията по чл. 146 АПК за отмяна на оспорената заповед, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора на жалбоподателя разноски не се следват.
Основателно обаче се явява искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответната страна. На основание чл. 143, ал. 4 и чл. 144 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед обема на осъществената писмена защита, липсата на участие на процесуален представител на ответника в съдебното заседание и фактическата и правната сложност на спора, съдът определя възнаграждение в минималния размер по приложимата редакция на чл. 24 - 200 лева, съответстващи на 102,26 евро след превалутиране по правилата на чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република Б. при курс 1 евро = 1,95583 лева.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. З. Ж., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2556411 от 11.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
ОСЪЖДА М. З. Ж., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: